

Zagyvaróna, 1899. augusztus 23. – Budapest, 1955. november 21.

Hat elemiit végzett, napszámos volt, majd 1915-ben kőműves segédlevelet szerzett. 1917–1918-ban az olasz fronton katonáskodott. Hazatérése után belépett a Kommunisták Magyarországi Pártjába.

1919-ben vöröskatona, októberben letartóztatták, és 1920. márciusban 15 évre ítélték. A börtönből, 1920. áprilisban Csehszlovákiába szökött. Később Bécsben, Brüsszelben és Párizsban élt, fizikai munkásként kereste kenyerét. 1936-ban belépett a spanyol köztársasági hadseregbe, a Nemzetközi Brigádok tagjaként harcolt. 1939-ben Franciaországba menekült. A második világháború kitörésekor jelentkezett a francia hadseregbe, de internálták a gurs- i, a vernet- i, majd az afrikai Djelfában levő táborba. A szovjet kormány közbenjárására a Szovjetunióba távozott 1943-ban. 1944. májusban a Vörös Hadsereg katonájaként futárfeladattal Tito főhadiszállására küldték. A jugoszláv 1. proletár rohamdandár állományában részt vett a boszniai harcokban. Belgrád felszabadulása után hazatért, 1945. januárban Debrecenbe érkezett. Az Ideiglenes Nemzeti Kormány által felállított 1. hadosztály zászlóalj, majd ezredparancsnokaként részt vett az ország német uralom alóli felszabadításában. 1945-től haláláig katona volt; 1948. februártól a Határőrség főparancsnoka, 1954-től altábornagyi rangban az Egyesített Tiszti Iskolák parancsnoka, 1955-ben harckiképzési és testnevelési csoportfőnök. Országgyűlési képviselővé 1953. május 17-én, a Magyar Függetlenségi Népfront Bács-Kiskun megyei listáján választották meg.